

Pálos Károly

(1903-1944)

Pálos Károly valójában Piskor családnévvel született 1903. május 13.-án Szombathelyen. Apja napszámos volt, többnyire módosabb családokra, illetve a papi szeminárium tanáira mosott. Utóbbiaknak és jó eszének köszönhetően Károly, hogy *felvették a premontréi gimnáziumba*. Kitűnő tanuló volt, 1921-ben sikeresen leérettségizett, és apja kérésére, teológushallgatónak iratkozott be a papnevelő intézetbe. Ő azonban más jövőt képzelt el magának, és szűk egy év múlva már nyilvánvalóvá is vált, hogy nincs benne papi elhivatottság, abbahagyta hát itteni tanulmányait. Dr. Géfin Gyula, a szeminárium aligazgatója sietett a segítségére

egy javaslattal: beajánlotta őt a Magyar Királyi Szombathelyi Rendőr-főkapitányságra, ahol először ideiglenes díjnok lett, majd 1923-ban véglegesítették is. Ekkor már első éven a Pázmány Péter Tudományegyetem jogi fakultásán tanult, bár az előadásokat igen ritkán látogatta, hiszen nem tehetette meg, hogy a fővárosba költözzön. Itthon készült, nagyon nehéz körülmények között. Mivel a petróleummal spórolnia kellett, az utcai lámpák fényénél olvasott esténként, és állandóan kölcsön kellett kérnie még arra is, hogy negyedévente felutazzon a vizsgákra. A jogi doktorátust 1926-ban szerezte meg úgy, hogy közben a kapitányságon végzett munkáját is elismerték, előléptették. '28-ban megnősült, elvette Nyilassy Margitot, és újra tanulni kezdett: egy éven belül letette az államszámviteli vizsgát.

Pályázaton nyerte el '29 őszén a városi közgyám állását. Ott számtalan emberrel megismerkedett, többek közt Oslay Oswalddal is, aki ferences rendi szerzetesként a saját maga által kidolgozott ún. egri normát jött propagálni. Az ismeretségből, amely óriási hatással volt rá, lassan barátság lett, Károlyt pedig közben árvaszéki előadóvá, majd árvaszéki jegyzővé nevezték ki. Ez idő tájt magyarosította a nevét Pálos Károlyra. Az egri normát városunkban a következő év elején vezették be, Pálos Károly ekkor került a Szegényügyi Hivatal élére, és lett több szegényüggyel foglalkozó testület tagja. Miután a közigazgatási vizsgát is letette, komoly szerepet vállalt a Szombathelyi Szegényügyi Szabályzat kidolgozásában. Cikkekben ismertette a lakossággal a város népjóléti és gyermekvédelmi intézményeinek történetét, népszerűsítette a szegénygondozás új rendszerét, valamint megírta első könyvét, a Szegénység, szegénygondozás című művét. Az általa felkarolt ügy mellé álltak más neves szombathelyiek: Pável Ágoston és Bárdosi Németh János is. Szociális igazságot címmel '37-ben jelent meg újabb könyve, amely a társadalmat, pontosabban annak lelkiismeretét igyekezett megszólítani. Egy évvel később a város aljegyzőjévé választották

A Felvidék visszacsatolása után úgy ismerték el kimagasló munkáját, hogy Losoncon ajánlották fel számára a főjegyzői állást, elkerült hát Szombathelyről. Mire ott megszervezte a szegénygondozást, kinevezték polgármester-helyettesé. 1941-et írtak, amikor Újvidékre került városi tanácsosnak, nem sokkal később pedig már Kiskunfélegyházára sodorta az élet, polgármesterré választották. '44 októberében, amikor a hivatalát kiürítették, Pálos Károly menekülés közben Városlódnál autóbalesetet szenvedett, és meghalt. A Szent Márton-temetőben helyezték végső nyugalomra.

Forrás:

<http://www.savariaforum.hu/cgi-bin/safo/index.cgi?view=cikk&ID=2575>